

NHỮNG KỶ NIỆM VUI VÀ CẢM ĐỘNG TRONG SINH HOẠT ĐỒNG MÔN

HUY PINCEAU

1. Hãnh diện được là “dân CVA trẻ” và năng động...

Trong buổi họp mặt CVA tại Nhà hàng Orange Hill thành phố Orange miền nam California, sau phần nghi lễ thông thường là phần cựu giáo sư Lưu Trung Khảo đọc tiểu sử thăng trầm của trường từ khi mang danh Bưởi đến CVA, từ Bắc vào Nam và các cựu học sinh lưu lạc sang Hoa Kỳ. Nhân sau đó giáo sư cũng kể vài kỷ niệm vui khi ông còn là học sinh của trường. Kế tiếp anh Trần Huy Bích, CVA 57, nói về cuộc đời và sự nghiệp của “*Vạn Thế Sư Biểu Chu-Văn-An*”.

Sang phần cảm động và sôi

nổi là “*Giới thiệu các thế hệ Bưởi/CVA*” do CVA Lê Chính Long điều khiển. Sau khi giới thiệu các “*cụ*” niên trưởng Bưởi, đến các thế hệ kế tiếp mà đông nhất là các năm 1958, 1959 và anh đặc biệt giới thiệu thế hệ CVA78 là niên khóa cuối cùng trước khi trường bị giải thể làm trường giáo dục thường xuyên và anh ca tụng: “*Những anh em này là lớp “dân CVA” trẻ và năng động, là sự hãnh diện của trường và sẽ đóng góp tích cực cho Hội trong tương lai ở hải ngoại...*” làm “*quý vị CVA trẻ*” này hãnh diện và reo hò ầm ĩ... nhưng sau đó MC Long kết luận: “*... Và để thế*

hiện “tinh thần CVA”, các anh em trẻ này sau buổi Họp Mặt sẽ ở lại trễ để giúp nhà hàng dọn dẹp bàn ghế và ... nhất rác...”

2. Phần thưởng “Hạnh Kiếm Tốt”...

Gần cuối buổi Họp Mặt là phần rút số phát các phần thưởng mà người trúng phần thưởng “Hạnh Kiếm Tốt” là CVA TM Công. Trong vụ trúng giải này không biết có sự “sắp xếp” nào không, người viết hoàn toàn không biết sự thực. Khi lên lãnh giải, anh Công rất vui, nhưng khi nhận giải thưởng thì anh... đứng im vì khi mở giải thưởng thấy có chai sâm-banh và một gói không biết trong đó có gì làm anh cảm thấy “có gì là lạ” nên anh nhất định không chịu mở. Khi thấy mọi người la ãm ãm đòi anh mở gói quà, và khi anh mở gói quà thì đó là một quyển... Playboy, anh cải chính, phân bua: “*Thế này là có sự sắp xếp “chơi” tôi vì anh em CVA đều biết tôi là một học sinh gương mẫu, đức hạnh toàn hảo...*”

MC Long bèn lên tiếng “cải chính” dùm: “*Thưa các bạn, tôi công nhận anh Công là một học sinh gương mẫu với đức hạnh toàn hảo, vì vậy hồi đó thầy Hiệu Trưởng Vũ Ngô Xán đã phải dán yết thị ngoài cổng trường là CẤM MANG XE VÔ TRƯỜNG” (Thực tình cái bảng viết “Cấm mang xe vô trường” và có tên rấn mắt nào đó đã sửa chữ xe thành chữ xén)*

3. Thầy Đỉnh gọi điện thoại...

Thầy Nguyễn Văn Đỉnh là một trong những giáo sư CVA kỳ cựu nhất, nên có lần thầy tâm sự là hồi 1945, giáo sư Hiệu Trưởng Hoàng Xuân Hãn đã yêu cầu thầy và một số giáo sư khác nên tìm cách thay thế các danh từ khoa học vật lý, hóa học... từ tiếng Pháp sang tiếng Việt. Chúng tôi đã yêu cầu thầy ghi lại những kỷ niệm đó để đăng trong đặc san CVA, nhưng thầy nói không đủ sức khỏe...

Thế rồi một hôm đẹp trời, chuông điện thoại nhà tôi reo, tôi nhấc máy thì nghe một giọng

yếu ớt nói: “*Tôi, Đỉnh đây...*” Lúc đó tôi lầm tưởng một người bạn cũng tên Đỉnh trẻ hơn tôi, nên tôi nói: “*Bộ anh đau hay sao mà giọng có vẻ yếu quá vậy...*” - “*Tôi bị đau mấy hôm nay...*” - “*Anh còn trẻ hơn tôi mà sao bệnh hoài vậy?*” - “*Năm nay tôi đã 83 tuổi rồi...*” - “*Chết con rồi thầy ơi! Con xin lỗi thầy, con tưởng người bạn con ở trên Los...*”

Có sự lầm lẫn này là tại vì tôi không nghĩ có lần thầy sẽ gọi tôi...

4. Thiếu đức dục vì... tiền

Mỗi lần Hội Bưởi/CVA Nam Cali tổ chức Họp Mặt Tất Niên, Tân Niên hay Trại Hè... là những ngày “*chạy tiền*” méo mặt. Nào book nhà hàng, ban nhạc, ca sĩ, phần thưởng xổ số, phong bao lì xì... và điều kinh khủng nhất là lo “*bán vé*”. Mỗi lần tổ chức là một lần lỗ vốn, Ban Tổ Chức chia nhau mà đóng tiền.

Học sinh tổ chức thì điều tất nhiên là phải mời các thầy. Nếu mời đầy đủ các thầy thì tối thiểu

phải 2, 3 bàn trở lên, thêm một bàn cho ban nhạc và nếu có một màn vũ nữa thì lại phải có thêm một bàn “*free*”... như vậy chi phí quá “*nặng*”. Vì số chi “*nặng*” quá như vậy nên mới phát sinh ra ý kiến là “*nếu giáo sư nào là cựu học sinh CVA thì phải mua vé tham dự như những người khác nhưng vẫn được ngồi bàn giáo sư*”. Ý kiến này được bàn thảo sôi nổi, âm ỉ... và kết quả sau cùng đành phải chấp thuận dù tất cả anh em đều cảm thấy... hơi thiếu đạo đức, nhưng biết làm sao được, tất cả chỉ vì... tiền.

Rất mong quý vị huynh trưởng, bằng hữu là giáo sư thông cảm và thứ lỗi cho.

5. Ngày “Nhớ Ông Thầy”...

Khi Hội CVA Nam Cali quyết định tổ chức một “*Ngày Nhớ Ông Thầy*” thật long trọng thì cũng gặp một số trở ngại rất tế nhị. Trở ngại bàn cãi ồn ào nhất là “*nhớ ơn những thầy nào*” vì một số bạn trong Hội đưa ra vấn đề “*có nhiều giáo sư còn rất trẻ, ở cùng thế hệ hay ở những*

thế “đàn em”, thứ nhất là hầu hết anh em trong Ban Chấp Hành và Ban Tổ Chức đều thuộc lớp “già” rồi. Vì vấn đề này mà thành một cuộc tranh luận sôi nổi, cuối cùng người viết phải đưa ra một câu hỏi để mọi người trả lời: *“Tôi biết tất cả chúng ta đều quý mến và biết ơn thầy của chúng ta, nhưng các bạn cũng không nên quên những thế hệ CVA sau chúng ta, họ cũng thương yêu quý mến thầy của họ, tại sao chúng ta cấm họ “biết ơn” thầy của họ. Nếu các “cụ” niên trưởng Buổi cũng có tư tưởng “kỳ thị” như chúng ta thì sao đây...”*

Sau đó tất cả đều đồng lòng và NGÀY NHỚ ƠN THẦY đã được tổ chức rất trọng thể, cảm động với tất cả giáo sư kỳ cựu cũng như trẻ tuổi ở tiểu bang California và các tiểu bang phụ cận đều về tham dự. Khi kính tặng tấm bằng Ghi Ơn bằng đồng, các cựu học sinh trong Ban Chấp Hành và Ban Tổ Chức đều phải đem đến tận bàn để trao tận tay các giáo sư. Có nhiều học sinh còn lớn tuổi hơn

giáo sư được trao tặng nhưng vẫn không thiếu sự lễ độ và trang nghiêm. Trong buổi lễ này, giáo sư Lê Văn Lâm đã đọc một bài diễn văn rất cảm động, tất cả hội trường đã hoàn toàn im lặng, trái với “truyền thống” ồn ào của “dân CVA”, để nghe từng lời, ngắt từng chữ của bài diễn văn. Chưa bao giờ có một buổi Họp Mặt CVA cảm động, thể hiện tình thầy trò như Ngày Nhớ Ơn Thầy này.

Những năm sau đó các trường bạn cũng tổ chức những Ngày Nhớ Ơn Thầy với các danh xưng tương tự như “Ơn Thầy, Nhớ Bạn”, “Không Thầy Đố Mày Làm Nên”...

6. Vũ khúc truyền thống “Trấn Thủ Lưu Đôn”... (*)

Mỗi lần tổ chức Họp Mặt Tất Niên hay Tân Niên của Hội Ái Hữu Buổi / CVA không thể thiếu màn vũ truyền thống “Trấn Thủ Lưu Đôn”. Đây là một vấn đề rất “gai góc” của Ban Tổ Chức, thứ nhất là ở buổi tổ chức đầu tiên ở hải ngoại, vì phải “sưu tầm” bài thơ “ Trấn Thủ Lưu

Đồn” rồi làm sao kiếm ra được một người ngâm thơ hay như cố nghệ sĩ Hoàng Thu ngày xưa, mặc dù trong Hội có ngâm sĩ Hoàng Kim, khá nổi tiếng, nhưng một số anh em vẫn không chịu vì... “*Bụt chùa nhà không thiêng*”. Nhưng rồi cũng kiếm được một *tape* có giọng ngâm của chính anh Hoàng Thu. Nhưng vấn đề gay góc nhất là “*ai chịu nhận làm diễn viên*” vì nếu đã có “*can đảm*” nhận làm diễn viên thì phải có “*can đảm*” tập dợt cả mấy tuần. Để rồi, sau những cuộc bàn cãi sôi nổi như mổ bò, rồi dụ dỗ, dọa nạt, năn nì... cũng tìm được đầy đủ diễn viên, gồm các anh Bùi Bình Bân, Long Ân, Đỗ Xuân

Hòa, Hoàng Kim và Khải, đặc biệt là tất cả mấy diễn viên này đều cao nghệu như mấy cái “*cột đèn*”.

Một vấn đề nữa là “*Ai sẽ làm huấn luyện viên*”. Một vài bạn còn nhớ những bộ điệu của các diễn viên ngày xưa cùng góp ý để tập dợt, rồi chị Phạm Vân Bằng của Hội Trưng Vương cũng sẵn lòng giúp đỡ huấn luyện, nhưng anh em cảm thấy “*kỳ quá*”, mình là “*dân CVA*” súc dài vai rộng mà lại phải nhờ một “*người đẹp Trưng Vương dạy dỗ*” thì... coi không được tí nào. Cuối cùng thì đành “*đóng cửa trong nhà tự huấn luyện cho nhau vậy*”. Cái khổ nhất cho các diễn viên là nơi tập dượt lại là

(*) *Hồi còn ở Hà Nội, màn vũ Trấn Thủ Lưu Đồn do các học sinh trường Trung Học Nguyễn Trãi trình diễn với các anh Long Cương, hãn danh “Cương Quay”, Hoàng Thu... Anh Long Cương sau là tài tử điện ảnh. Hồi đó, theo truyền thống kịch nghệ, bao giờ cũng phải có một màn vũ hay kịch nhỏ trình diễn trước các màn vũ hay vở kịch chính, giống như “mưỡu” trước mỗi bài “phú”, vì vậy trước màn vũ Trấn Thủ Lưu Đồn là màn vũ nhỏ, nhưng rất hay. “Lơ Thơ Tơ Liễu”. Sau năm 1954, vì toàn ban giám đốc trường Nguyễn Trãi không di cư vào Nam nên trong thời gian đầu trường Nguyễn Trãi không có các lớp đệ nhị cấp, vì vậy màn vũ Trấn Thủ Lưu Đồn bị dân Chu-Văn-An chiếm làm của riêng từ đó.*

cái phòng phía sau phòng mạch của CVA Phạm Đình Tuân, cái đám thư ký, con cháu anh Tuân cú vào dòm ngó, nên anh Bân la oai oái: *“Mấy đứa kia, có cả cháu tao nữa, chúng nó cứ vào dòm tao tập rồi cười hình hích... tao bỏ, không tập nữa...”* Thế là lại một màn dàn xếp, nần nỉ ỏi... rồi cũng xong.

Đến ngày Họp Mặt, trước khi trình diễn đã được MC Phạm Trọng Phúc (đã chết) giới thiệu một cách *“hoành tráng”* như thế này: *“Kính thưa Quý Thầy, quý thân hữu và quý bạn, sau đây là một màn vũ truyền thống Trấn Thủ Lưu Đồn của CVA với những diễn viên thượng thặng, được tuyển lựa trong mấy ngàn diễn viên CVA ở hải ngoại... và đặc biệt hơn nữa là quý vị rất may mắn được thưởng thức màn vũ này ngày hôm nay, và chỉ có hôm nay mà thôi, vì ngay sau buổi diễn này, ban vũ sẽ phải ra phi trường đi lưu diễn ở Úc Đại Lợi, sau đó qua trình diễn các nước ở Âu Châu, rồi đến Bắc và Nam Mỹ... phải*

mất vài năm nữa mới trở về Hoa Kỳ...”

Năm đầu tiên đó, buổi Họp Mặt được tổ chức ở nhà hàng Grand Garden, một nhà hàng khá sang và lịch sự được trang trí với nét văn hóa Việt Nam, nhưng cái sân khấu quá nhỏ, không đủ chỗ cho các *“nghệ nhân”* CVA thao diễn, nên rất nhiều lần tôi dặn anh Hoàng Kim khi trình diễn chỉ được bước mỗi bước thật ngắn, nhưng rồi anh này *“say mê nghệ thuật”* quên mất lời dặn dò, mỗi bước của anh quá dài nên chỉ ba bước là đã hết sân khấu rồi anh quay lại... cú như thế anh *“quay tới quay lui như con đèn cù”* làm mấy diễn viên Bân, Hòa, Long Ân... như bốn *“cây cột đèn”* vướng chân vướng cẳng chẳng biết xoay xử thế nào, lúng ta lúng túng... làm khán giả thấy, trò, bạn bè cười nghiêng cười ngửa, cười bò ra bàn... không khí buổi Họp Mặt tung bừng như võ chợ...

Và chưa có buổi Họp Mặt CVA nào thành công hơn.

7. Lại... “Trấn Thủ Lưu Đôn”

Như trên đã nói, mỗi lần Hợp Mặt Tân Niên hay Tất Niên đều có một màn trình diễn vũ truyền thống “Trấn Thủ Lưu Đôn”, nên những “diễn viên cây nhà lá vườn” cũng thay đổi theo thời gian và tất nhiên các diễn viên Bùi Bình Bàn, Đỗ Xuân Hòa đã “được” cho về hưu, riêng hai diễn viên Hoàng Kim và Long Ân đã lần lượt theo nhau “về Cõi Niết Bàn trình diện cụ Chu-Văn-An”.

Những diễn viên kế tiếp sau này đều có nghệ thuật trình diễn “hiện đại” hơn trước, trong số này có “nghệ sĩ” Nguyễn Văn Sinh, hõn danh “Sinh Ghê”, CVA58, là có tài nghệ “nhiễm” hơn hết. Sau gần mười năm “được đi học tập cải tạo”, CVA Sinh Ghê sang Mỹ theo diện HO và định cư ngay trong vùng Little Saigon thuộc tiểu bang California. Anh này năng nổ lắm, năng nổ như thời gian trước kia làm “quan nhưng không biết bắn súng”, nên anh “nhào” ngay vào các sinh hoạt của Hội Ái Hữu

Buổi / CVA Nam Cali. Cái gì, việc gì anh cũng “cân” hết, thứ nhất là ngành nghệ thuật trình diễn và tất nhiên là cuộc sống... *Trấn Thủ Lưu Đôn*. Một lần, trước tiên anh thủ vai cụ Chu-Văn-An với “khăn đóng áo dài” rất nghiêm túc, giống hệt “hình tượng cụ Chu trong Văn Miếu ở Hà Nội” rồi ngay màn sau, anh đóng vai “lính thú Trấn Thủ Lưu Đôn”. Cố nhiên vai lính thú thì phải hóa trang khác với vai cụ Chu, nên tôi đã vẽ mặt anh Sinh Ghê trắng hếu, môi và hai mắt đều đen sì, lông mày thật cao và hai má được bôi hai vòng tròn đỏ choét... Vì Ban Tổ Chức “rách quá”, mua loại mỹ phẩm hạng bét nên sau khi hóa trang, phấn màu loang lổ loe loét, mặt diễn viên trông... “không giống con giáp nào hết”, nhưng không ngờ, nhờ đó mà “khán giả CVA” cười bò lẩn lộn, như ong vỡ tổ... và buổi Hợp Mặt lại thành công.

Nhưng riêng anh Sinh Ghê thì nắm cổ chửi tôi: “Thằng cà chớn, tao không dám cho vợ con tao coi hình lúc tao diễn kịch nữa... không nhẽ tao “đục”

mày bây giờ...?

8. Làm báo Chu-Văn-An

Nói đến chuyện làm báo CVA thì cũng giống như nói về những chuyện trong suốt “*hành trình thơ mộng*” dưới mái trường thân yêu, có thể cả kẻ nói lẫn người nghe rất hăng say ngày này qua đêm khác vẫn không hết, nên ở đây tôi chỉ ghi lại vài nét đặc thù của CVA trong khoảng thập niên 80 và đầu 90 mà thôi, nghĩa là thời gian tôi “*vác ngà*” cho Hội. Còn các bạn muốn biết thêm về nền “*báo bổ, báo hại, báo đời*” của CVA những năm sau này, xin đọc bài “*Tạp Loạn: Nghề làm báo*” trong số này hay sẽ đăng trong số kế tiếp. Cái đặc biệt trước tiên của Ban Biên Tập là “*cãi nhau như mổ bò*”, nào: “*chẳng báo bổ gì hết*”, “*tiền đâu mà in báo*”, “*thằng nào viết gì thì viết, tao có phải nhà văn, nhà vườn đâu mà viết, mà biết viết cái gì, chủ đề gì...*” vì cái “*máu*” của CVA là tên nào tên đó đều là “*tổ sư làm biếng*”, “*ấy thế rồi thì là*” mọi chuyện cuối cùng

cũng đầu vào đó vì “*dân CVA*” đều có khả năng làm mọi chuyện, nhưng chỉ có “*tật*” là “*nước đến chân mới nhảy*” mà thôi. Một năm, trong nhiệm kỳ anh Vũ Xuân Hoài, CVA78, làm Hội Trưởng, không hiểu vì lý do gì mà chỉ còn khoảng 20 ngày là có Buổi Họp Mặt Tất Niên và phải phát hành tờ Đặc San vào ngày đó, nhưng đến lúc đó chưa có Ban Biên Tập hay bài vở gì hết nên tên nào tên đó mặt mày ngơ ngác, rồi một ý kiến “*thôi năm nay khỏi báo bổ gì hết, làm sao kịp*”, ý kiến khác “*bỏ ăn Tất Niên đi, mình làm Tân Niên cũng được...*” cứ thế ồn ào hơn “*họp chợ hàng tổng*”. Cuối cùng “*ông Hội Trưởng*” tuyên bố một câu “*xanh rờn*”: “*Hai mươi ngày mà không làm nổi tờ báo thì đâu phải là học sinh CVA...*”. Bị “*chạm nọc*”, chạm tự ái, mấy thằng “*đàn anh già*” làm chết bỏ, rồi cuối cùng cũng xong tờ báo. Có điều đáng nói là ngay sau khi “*ông Hội Trưởng*” tuyên bố câu nói “*xanh rờn*” trên rồi ông bay ngay lên New York làm việc theo nhu cầu

của hăng, mãi đến ngày Tất Niên ông mới mò về. Long Ân (đã chết) tức quá: “*Tên này nó “chơi” anh em, nó tuyên bố hăng như vậy rồi chuẩn luôn để mấy thằng già làm việc “học xì dầu...”*”. Hoài cười hì hì: “*Em có nói như thế thì các anh mới chịu làm chứ...”*”

Riêng cá nhân tôi thì thấy tò đặc san “*chưa bao giờ mỏng đến thế*”, và cũng chưa bao giờ tôi vẽ cái bìa tờ báo có thể “*ấu tả*” hơn được.

9. Trung tâm sinh hoạt CVA và ... “*cô hồn các đảng*”

Thời anh Bùi Bình Bân làm Chủ Tịch Ban Chấp Hành tạm thời, nhiệm kỳ chỉ có sáu tháng, nhưng anh rất hăng say và anh có “*khả năng*” nên anh thiết lập Phòng Sinh Hoạt CVA với cái cổng vào hội trường rất “*hoành tráng*”. Phòng sinh hoạt khang trang và rộng rãi, có đủ bàn ghế cho khoảng 200 hội viên họp thành và có bảng Điều Lệ Nội Quy đảng hoàng. Ngày khai trương Phòng Hội được tổ chức lễ nghi rất nghiêm túc và huynh

trưởng Phạm Đình Chương, tức nhạc sĩ Hoài Bắc, là “*trưởng làng*” khẩn vái cụ Chu Văn An. Sau nghi lễ, anh em rải tiền các ra đường để “*cúng cô hồn*” vì đúng vào mùa lễ Vu Lan. Nhưng một lúc sau, CVA Lê Chính Long tới trễ, tay cầm một vốc tiền các và nói: “*Thằng nào đánh rớt tiền đầy đường, tao nhặt mãi chưa hết...”*”

Thế mới biết, vong hồn “*cô hồn các đảng*” mà gặp “*dân CVA*” cũng phải chạy làng luôn.

10. Nhóm “*Liên Trường*”

Những năm của cuối thập niên 80, các sinh hoạt của Hội Ái Hữu Bưởi / CVA rất năng động với sự hăng say đóng góp, tiếp tay, tiếp sức của hầu hết “*dân CVA*” nên đã “*lây lan*” sang các Hội Ái Hữu bạn. Trong thời gian này, chúng tôi đã tìm cách liên lạc với sáu trường bạn: Gia Long với chị Lê Minh, sau này là nhà thơ Nhất Phương của Đài Little Saigon, là Hội Trưởng, Trưng Vương có chị Vũ Bội Tú, phu nhân CVA Phạm Đình Tuân

làm Hội Trưởng, Petrus Ký với anh Trầm Kim Thạnh là Hội Trưởng, và Hội Trưởng Nguyễn Trãi là anh Nguyễn Ngọc Bảo... cùng Lê Văn Duyệt, Võ Trường Toản, nhằm tạo những sinh hoạt chung như văn nghệ, trại Hè... Khi họp bàn với nhau, đầu tiên chúng tôi rất “*dị ứng*” với hai chữ “*liên trường*”, vì liên tưởng đến cái “*Hội Liên Trường*” là một hội mang đầy màu sắc chính trị phe phái ở Saigon trước 75, nhưng rồi chúng tôi tự nghĩ chúng tôi chỉ gặp nhau trong tình thân tương trợ, văn hóa, xã hội... thì “*cây ngay đâu sợ chết đứng*” nên toàn thể anh chị em các trường đều đồng ý sử dụng danh xưng “*Nhóm Liên Trường*” gồm có *bấy Hội của bấy trường nêu trên... Tuy nhiên “Nhóm Liên Trường” chỉ hoạt động chung trong các công tác xã hội, cứu trợ... và Trại Hè hay tổ chức văn nghệ và “đồng lòng” không tổ chức thành một Hội, (những năm của cuối thập niên 90 người ta đã chính thức thành lập Hội Liên Trường với “một*

mục đích nào đó”), nên lúc đó mỗi trường (Hội) vẫn có những sinh hoạt riêng.

Một lần, Nhóm Liên Trường chung nhau tổ chức Trại Hè trong đó có rất nhiều mục thi đua các môn thể thao, các trò chơi “*nhảy bao bố*”, “*kéo co*”... và văn nghệ. Đã gọi là Trại Hè thì tất nhiên phải có vấn đề ẩm thực, nghĩa là phải có thịt gà, thịt heo nướng barbecue... Trong cái Trại Hè này, cái “*vzụ nướng thịt*” do trường CVA phụ trách, mà nướng thịt là một việc cơ cực hết sức, phải quạt than luôn tay, nóng nực, khói than tấp vào mặt... lại dơ dáy, dầu mỡ... ôi thôi mệt bỏ hơi tai, thế mà có một người đã hết lòng, hăng say “*nướng thịt*” suốt từ đầu đến cuối, mà về sau “*dân CVA*” chúng tôi cảm ơn anh bằng cách phong cho anh danh hiệu “*anh hùng nướng thịt cho CVA*”. Đó là anh Nguyễn Văn Y, cựu nha sĩ và là phu quân của chị Thanh Hà, sau này là Hội Trưởng Trưng Vương. Chúng tôi cũng gọi anh Y là “*người bạn CVA để thương nhất*”.

Bây giờ nói đến cái “*vzų thi đũa thể thao*”. Trong cuộc thi đấu bóng tròn, CVA được sắp xếp gặp đội bóng của Võ Trường Toàn. Trước khi ra sân, đôi bên đã có một cuộc thương lượng về thời gian đấu đá. Một anh đề nghị: “*Hai hiệp, mỗi hiệp 15 phút...*”. Bàn cãi sôi nổi rồi đưa đến quyết định “*Hai hiệp, mỗi hiệp... 5 phút!*”. Thông thường người ta đá mỗi hiệp 45 phút, mà bây giờ mình đá có... 5 phút, sao thấy “hèn” quá. Nhưng rồi, thực tế còn “hèn” hơn

nữa vì trận đấu mới mở màn được 3 phút thì thấy nhiều cầu thủ của cả hai bên đều... nằm ngửa thẳng cẳng giữa sân để thở dốc... Kết quả trường Võ Trường Toàn “*hạ đo ván*” CVA với tỉ số 7 - 2.

Nhưng ngày hôm sau, trên báo Hồn Việt và Phụ Nữ Việt có bài tường trình về cuộc thi đấu bóng tròn này rất đầy đủ chi tiết được tiết lộ như sau: “*Trước khi ra sân, đội banh Võ Trường Toàn đã mời trọng tài Minh Ngôn đi ăn sáng...*” ■